

lacrima perfecțiunii

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

am început să împletesc diminețile
două câte două
una pe față una pe dos
un răsărit cu magnolii
un amurg desenat în doi
curcubeul l-am înnodat
ca pe-o eșarfă
să-ți plângă printre sâni cu lacrimi de poem

în zori
am prins în palme
lutul scăldat de rouă depărtării
l-am frământat cu buzele
aproape de talpă inimii
să-l simt în fiecare deget cum vibrează

port încă în sânge parfum din ultimul sărut
l-am furat sub bastionul înflorit de noi
pe emisfera stângă din primăvară
când plâng
pe dala de marmură
lacrimile prin contur

te remodelez din ultimă îmbrățișare
încet
metaforă cu metaforă
mi-e teamă să stric perfecțiunea

diminețile au gust de cerneală
înmoi tocul în călimara inimii să-ți scriu
deși
poștașul nu trece pe aici de sute de ani
îngerii poartă uniforme protocolare
angajați permanenți ai curieratului rapid
între cer și pământ

nu știu să măsoar timpul
iar spațiul e nelimitat
ai crede că distanțele se măsoară în microni
atât de rapid îmi parvin gândurile tale

noaptea ninge cu flori de portocal
de parcă crăciunul ar fi aproape

când mi-e imposibil să visez
te chem lângă focul care pâlpâie în cămin
să-mi spui povești despre vară

am șlefuit lacrima mii de ani
să ia forma diamantului
culege-o de sub pleoapa timpului

ioan grigoraș & liliana trif